

ALLAH YOLUNDA CİHAD*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Cumanız mübarek olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri sizi gönlünüzce dünya ve ahirette aziz ve bahtiyar eylesin, mutlu eylesin, muratlarınıza nâil eylesin... Sevdiği kul olarak yaşayıp, huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasib eylesin...

Bu sohbetimdeki ilk hadis-i şerif mücâhidlerle ilgili olacak ama, önce her zaman olduğu gibi hadis sohbetimi nereden yaptığımı belirteyim: Almanya'nın ortasında, Essen şehrine yakın Wuppertal diye bir şehir var, konuşmamı yine oradan yapıyorum.

Hafta arasında yaptığım ziyaretlerde bakıyorum, mâşâallah Almanya'nın hangi küçücük köyüne, kasabasına gitsem bile başörtülü müslüman, mütedeyyin Türk aileyle karşılaşıyorum. Hattâ arabayla yolda giderken bile gözümüze çarpıyor, karşılaşıyoruz. Yâni, ummadığınız dağ başındaki bir kasabada bile, bakıyorsunuz iki tane cami var. Bunlar müjdeli haberler... Demek ki, Almanya'da çalışan kardeşlerimizin bir kısmı, ibadetlerine bağlılıklarını devam ettirmişler, camiler yapmışlar, Almanya'nın her yerine dağılmışlar, bayağı bir hatırı sayılır yekün tutuyor.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah kendilerini İslâm'da dâim eylesin, yaptıkları hayırları kabul eylesin... Bunları gördükçe dua ediyorum, seviniyorum.

Tabii, bize de buralarda büyük hizmetler düşüyor, inşaallah irşad, tebliğ, eğitim, öğretim hizmetleri yapmayı Allah bize nasib eylesin...

a. Mücâhidin Sevabı

Buhârî ve Müslim'den rivâyet edilmiş bir hadis-i şerifle sohbetime başlamak istiyorum, mübarek metnini okuyalım, dinleyin:¹

مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ
يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ وَتَوَكَّلَ
اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِهِ إِنْ تَوَفَّاهُ أَنْ يُدْخِلَهُ
الْجَنَّةَ أَوْ يَرْجِعَهُ سَالِمًا مَعَ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ
(خ. ن. هب. عن أبي هريرة)

ME. 1080 (*Meselü'l-mücâhidi fî sebili'llâhi – va'llâhu a'lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî– kemesili's-sâimi'l-kâim, ve tevekkela'llâhu*

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.III, s.1027, *Cihad* 60/2, no:2635; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.17, no:3124; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.438, no:9646; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.482, no:4622; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.375, no:7671; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, V, s.9, no:4215; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.12, no:4332; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.V, s.254, no:9530; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.IV, s.166, no:3015; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.280; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.457, no:7324; Ebû Hüreyre RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIX, s.388, no:21034.

li'l-mücâhidi fî sebîlihî in teveffâhu en yüdhilehü'l- cennete, ev yurciahû sâlimen mea ecrin, ev ganîmeh.) Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Bu hadis-i şerif cihadla ilgili; cihad eden kimseye mücâhid deniliyor, mücâhidle ilgili bir hadis-i şerif... Biliyorsunuz mücâhid demek, Allah yolunda cihad yapan kimse demektir. Savaş yapan kimse demekten daha geniş bir anlam taşıyor. Cihad savaştan daha geniş... Arapça'da savaşımaya *kıtal* deniliyor, *melhame* deniliyor, *harb* deniliyor, *muhârebe* deniliyor. Yâni cihad, savaşın dışındaki başka İslâmî çalışmalara da, ter döküp, gayret gösterip, koşuşturmalara da verilen bir isim, daha geniş kapsamlı bir isim. Ama ilk başta (*mücâhidi fî sebîli'llâh*) deyince; malını canını ortaya koyup Allah'ın dinini yaymak, korumak veya müslümanları muhafaza etmek, İslâm'ı korumak için çarpışan, savaşan, uğraşan, ter döken kimse demek...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

(*Meselü'l-mücâhidi fî sebîli'llâhi kemesili's-sâimi'l-kâim*) “Allah yolunda mücahid olan, cihad eden kimse, sâim ve kâim kimse gibidir.” *Sâim* ne demek? Savm yapan, yâni oruç tutan kimse demek... *Kâim* ne demek?.. Yâni kıyam yapan, kalkıp namaz kılan demek. Gündüz oruç tutulur, öyle kimselere sâim diyoruz.

Kâim kıyam yapan, yâni kalkıp namaz kılan kimse demek. Namaz gündüz de kılınır, farz namazları zaten herkes kılacak. Fakat asıl

önemli olanı, daha ziyâde geceleyin herkes uyurken kalkıp, Cenâb-ı Mevlâ'nın dîvanına durup, ayakta el pençe dîvan bağlayıp, uzun uzun rekâatlarla, güzel güzel teheccüd namazı kılan kimse için kullanılır. Böyle namaz kılmaya da *kıyâmü'l-leyl* ismi verilir.

Es-sàimü'l-kàim denilince, bunu daha ziyâde gündüz oruç tutup farz vazifeleri, sabah, öğle, ikindi, akşam, yatsı namazlarını kıldıktan sonra, geceleyin de uykusundan fedâkârlık yapıp namaz kılan kimse diye anlamak uygun... Yâni gündüzleri oruçlu, geceleri de münâsip miktarlarda uykusundan fedâkârlık yapıp, teheccüd namazları kılan kimse demek.

Yâni, “Allah yolunda cihad eden kimse; gündüz oruç tutup sevap kazanan, gece farz olmadığı halde, sevap diye, uykusunu bırakıp, gözyaşlarıyla güzel güzel teheccüd namazları kılıp ibadet eden kimsenin sevabını alır.” Ama Efendimiz araya bir cümle-i mu'tarıza, yâni tire arasında bir cümle eklemiş oluyor, buyuruyor ki:

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ

(*Va'llàhu a'lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî*)
“Kendi yolunda kim cihad ediyor, kim etmiyor; kimin cihadı makbul bir cihaddır, kim hakîkî mücâhiddir, kim öyle görüldüğü halde havaya çalışmıştır; hakîkî mücâhidi Allah bilir.” diye araya o cümleyi ekliyor.

Yâni, “Allah yolunda cihad eden, geceleri sabahlara kadar namaz kılan, gündüzleri akşamlara kadar oruç tutan kimse gibi sevap

alır ama, kimin böyle kimse olduğunu, kimin mücâhid olduğunu Allah bilir.” diyor.

Tabii, doğrudur. İnsan bir ibadeti yapıyor, biz, başka insanlar ona dış görünüşüyle bakıyoruz. İbadet ediyor, oruç tutuyor, namaz kılıyor, zekât veriyor, hacca gitmiş, gelmiş... Biz burasını biliriz amma, içini Allah bilir, kalbini Allah bilir, niyetini Allah bilir. O ibadeti nasıl yaptığını, hangi duygularla yaptığını Allah bilir. Yâni içindeki duygularından dolayı, niyetinden dolayı sevap kazanabilir veya sevabı kaybedebilir veya günaha girebilir. Aslolan içidir, kafasıdır, niyetidir, kalbinde beslediği fikirlerdir. O fikirlerden dolayı namaz, oruç, zekât, hac, ibadet makbul olur veya bâtıl olur, boş olur, hava olur, *hebâen mensûra* olabilir. Efendimiz: “Hangi ibadeti kabul etmiş, hangi ibadeti kabul etmemiş; onu Allah bilir.” diyor.

Tabii biz boynu bükük, ürpererek, titreyerek; “Eyvah durumumuz böyle olmasın!” diye Cenâb-ı Mevlâ’ya ilticâ ederek; “Rabbimiz bizim ibadetlerimizi, sizin ibadetlerinizi kabul etsin... Ameli kabul olmayan, reddedilen, yapanın suratına çarpılan, sevimsiz kimse durumunda, böyle ibadet etme durumunda olmaktan bizleri korusun... Bu durumda olanları da kurtarsın!” diye dua ederiz. Demek ki cihad çok önemli, çok sevaplı...

Aziz ve muhterem kardeşlerim, “İslâm’da ruhbanlık yoktur.” diye bir söz var. Herkes bunu kullanır ama, bunun hudutları, anlamı, derinliği

nedir, bilmez. İslâm'da ruhbanlık yoktur ama, bir ruhban sınıfı yoktur, bir rahibler sınıfı yoktur ama; bütün müslümanlar ruhbandır, hepsi İslâm için çalışacak! Yâni belli kimseler görevli, onlar çalışacak da, ötekiler duracak değil demektir. "İslâm'da ruhbanlık yoktur." demek bir bakıma, bütün müslümanlar Allah yolunda, İslâm için çalışacaklar demektir.

Tabii, bir mânâsı da, eski kavimlerden bazıları Allah'tan korktukları için, Allah'a güzel ibadet edeceğim diye, cemiyeti terk etmişler, cemiyetteki görevleri terk etmişler; toplumda irşad, tebliğ, eğitim, öğretim, nasihat vazifelerini bırakmışlar; dağ başlarına, mağaralara çekilip, cemiyetten kaçarak, gece gündüz ibadet ederek sevap toplamağa çalışmışlar. Zaten *rahibe-yerhebü- ruhban*; yâni *râhib* kelimesinin çıktığı mânâ, fiil, kök, korkmak mânâsına geliyor. Yâni Allah'tan korktukları için, takvâlarından dolayı toplumlarından kaçmışlar, veya toplumda günah işlenir diye korktuklarından kenarlara çekilmişler.

İslâm'da böyle şey yok! İslâm'da insan toplumun içindeyken, toplumdaki görevlerini yaparken, iyi müslümanlığını devam ettirecek. Herkes kenara çekilir, bir tarafa dağılır, kaçarsa, toplum çöker ve toplumun vazifelerini yapacak insan olmadığı için, toplumdaki vazifeler başkalarının eline geçer, gayrimüslimin eline geçer, münafığın eline geçer, fâsıkın, fâcirin eline geçer, daha fenâ olur. Çünkü emânetler ehline verilmelidir, ehlinin elinde olmalıdır. Emâneti o işe ehil olan kimse almalıdır ve

ehliyetle, bilgiyle, salâhiyetle, hakkâniyetle, mükemmel bir şekilde yapmalıdır. Tabii iyiler, “Aman efendim, yok efendim, ben korkarım, vebal olur.” bilmem ne filân diye bir kenara çekilirse; o zaman işler vebalden korkmayan, arsız, yüzsüz insanlara kalır, onlar da toplumu batırırlar.

Onun için, İslâm’da toplumdan kaçmak yoktur. Toplumun içinde olup, toplumu ıslah etmek, toplum vazifelerini yapmak, toplumu düzeltmeye çalışmak vardır ve toplumda yaşamak, dağ başlarında tek başına inzivâyâ çekilmekten daha sevaplıdır, daha makbuldür. Ruhbanlık yoktur denildiği zaman, bir de o anlaşılıyor.

Ama bir taraftan da, “Ruhban sınıfı yoktur, herkes ruhbandır. Yâni, herkes İslâm’a çalışacak!” gibi de, çok rahat, çok kesin bir şekilde, hiç şeksiz şüphesiz söyleyebiliriz. İslâm’da herkes cihadla vazifelidir. Herkes İslâm için çalışmalı, Allah’ın dinine yardım etmelidir. Herkes Kur’an-ı Kerim’in hizmetinde olmalıdır. Herkes, İslâm yayılsın diye yapılacak müesseseleri geliştirmeye gayret etmelidir, para vermelidir, bu müesseseleri kurmalıdır. Dini öğrenmelidir, öğretmelidir, nasihat etmelidir.

Şimdi bir hakîkati çok zayıf bir şekilde, hafif bir sesle, bir cılız kimse birazcık söylese; toplum onu duymaz. Ama yirmi kişi, otuz kişi, elli kişi, yüz kişi gür sesle söylese; bilmeyen de bilir, sağır sultan da duyar. Herkes, “Haa, İslâm’ın emri buymuş, bu günahmış, bunu yapmayalım!” der.

O halde müslümana konuşmak düşünüyor, İslâm'ı anlatmak düşünüyor. Yâni yılmadan, bıkmadan İslâm'ı yâd etmek, öğretmek düşünüyor, her yerde söylemek düşünüyor. Herkesin söylemesi gerekiyor. Ben söyleyeceğim, siz dinleyeceksiniz. Siz başkasına söyleyeceksiniz, o dinleyecek, o başkasına söyleyecek... O duydu; oğluna söyleyecek, hanımına söyleyecek, ailesine, çocuğuna, komşusuna, arkadaşına söyleyecek, tekrar tekrar söyleyecek... Onun o bilgiyi söylemesi gerektiği her yerde, kalkıp söyleyecek.

Çok söylendiği zaman toplumda herkesin bildiği, müteârif bir genel hakikat haline gelecek, gerçek haline gelecek. Hiç kimse bilmeyince, yalan yanlış şeyler halkın arasında yayılıyor, millet de onu İslâm'mış sanıyor. O yanlış şeyi İslâm'ın kendisi sanıyor. Halbuki İslâm'da öyle bir şey yok,. Olmayan şeyi birisi söylemiş, herkes öyle sanıyor.

Meselâ, "Güzele bakmak sevaptır." diye harama bakıyorlar. "Güzele bakmak sevaptır." diye birisi söylemiş, nereden söylemiş, ayet yok, hadis yok, mantığı İslâm mantığına ters... Ama çok söylendiği için, herkes sırita sırita, yılışa yılışa bu lafı söylüyor. Hayır, bu yanlıştır, bunun aslı yoktur, günahtır, ayıptır! Bilakis Kur'an-ı Kerim'de: "Gözünü haramdan sakın, sana âit olmayana bakma!" tarzında emirler vardır:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ
أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(Kùl li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm) “Erkek mü'minlere söyle; gözlerine sahip olsunlar, güzel de olsa nâmahreme bakmasınlar, mahrem yerlerini korusunlar!” (Nur, 24/30)

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ

أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ

(النور: ٣١)

(Ve kùl li'l-mü'minâti yağdudne min ebsârihinne ve yahfazne furûcehünne) “Mü'min kadınlara söyle; gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler, iffetlerini korusunlar!” (Nur, 24/31) buyruluyor.

Kimisi de sanıyor ki:

“—Erkekler bakarsa günah, kadınlar bakarsa serbest?..” Kadınlar da bakmayacak, kadınların da bakmaması lâzım!..

Meselâ bunlar bilinmiyor, bilinmediği için de işleniyor. Gerçekleri söyleyeceğiz, dilimizle, elimizle, malımızla, mülkümüzle, her türlü vasıtayla İslâm'ı anlatmağa, yaymağa çalışacağız.

Bir kaç gündür, boş zamanlarımda buradaki arkadaşımın kütüphanesindeki çok güzel kitaplardan, Peygamber Efendimiz'in hayatını okuyorum... Hiç boş durmamışlar, gittikleri yerde ilk karşılaştıkları insana bile İslâm'ı tebliğ etmişler:

“—İslâm budur, müslüman ol! Müslüman ol da selâmete er, selâmetlik bul, dünyada ahirette selâmette ol!” diye bunu söylemişler.

Şimdi bu durmuş, kimse söylemiyor. Yanlışlar mer’iyette, kalp, bâtıl, yalan, uyduruk kaydırık şeyler ortada dolaşıyor. Bir de İslâm düşmanları, onları kuvvetlendirmeye çalışıyorlar. Yâni, “Bu yalan yanlış yayılsın, kuvvetlensin, İslâm ülkelerinde bu hâkim olsun, İslâm ülkelerinde müslümanlar gerçek İslâm’ı bilmesinler!” diye onlara revaç veriyorlar.

Bakıyorsunuz, abuk sabuk gazetelerde: “Yıldız falı, bugünkü falınız şöyle böyle...” Bu falın aslı, esası yok, hurâfe, dinde yeri yok, İslâm’a aykırı, akla aykırı... Bizim ilericilerin ilerici gazetelerinde, hepsinin yıldız falı var; yalan yanlış... Yıldız falı kökünden yanlış, fala inanmak haram, falcıya, kâhine inanmak haram...

Bunu söylemiyoruz. Adam ilericiyim diyor, sana ilericiliği bırakmıyor, müslümana tepeden bakıyor; yıldız falına sayfa ayırmış, dört-beş sayfa sporla, tekmeyle, yuvarlakla gazetesini doldurmuş; ilerici gazete... Öyle şey olur mu, yazık değil mi? Bu milletin öğreneceği nice nice kıymetli bilgiler var. Yâni, o sayfaların satırlarını bile harcamamak lâzım, hakkı söylemek, hayrı söylemek lâzım! O olmuyor.

Demek ki, hepimiz mücahid olacağız. Cihad etmek bütün müslümanların vazifesi, cihad bütün müslümanlara farz, istisnâsı yok... Herkes eliyle, diliyle, parasıyla İslâm için

çalışacak. Böyle çalıştığı zaman, yâni ister savaş olsun, isterse savaş olmadığı zaman başka şekillerde İslâm'ı ve müslümanları korumak, İslâm'ı yaymak ve müslümanların menfaatlerini genişletmek tarzında olsun, lehine olan şeyleri yapmak olsun, her ne şekilde olursa olsun çalışacak. “Kim böyle yaparsa, gündüzleri akşamlara kadar oruç tutan, geceleri sabahlara kadar ibadet eden kimse kadar sevap alır.”

Peygamber SAS Efendimiz devam ediyor:

وَتَوَكَّلْ اللّٰهُ لَلْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِهِ
إِنْ تَوَفَّاهُ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ يُرْجِعَهُ
سَالِمًا مَعَ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ

(*Ve tevekkela'llàhu li'l-mücâhidi fî sebilihî, in teveffâhu en yüdhilehü'l-cenneh*) “Ölürse, Allah onu cennete sokacağını tekeffül ediyor.” Yâni Allah: “Ey kulum, sen mâdem benim yolumda cihada çıktın, mâdem canını malını ortaya koydun, ölmeye de râzı oldun; tamam, eğer savaş olur da ölürsen, seni cennete sokacağım, seni cennete sokmayı tekeffül ediyorum, te'min ediyorum. Emin ol ki, kesinlikle bil ki, seni cennete sokacağım!” der.

(*Ev yurciahû sâlimen mea ecrin ev ganîmeh.*) Yahut da eceli gelmemişse, Allah onun daha yaşamasını murad ettiyse ne olacak?.. “Cihaddan sâlimen kendi ana yurduna, çoluk çocuğunun yanına ecirle; geceleri sabahlara kadar namaz kılmış, gündüzleri akşamlara kadar oruç tutmuş gibi sevap kazanmış olarak dönecek.”

Bir de bunun üstüne maddî ganimet var. Biliyorsunuz İslâm ordusu düşmanla çarpışırsa, düşman yenildiği zaman, mağlub edildiği zaman, elde edilen ganimetler mücâhidlere paylaştırılır. Ne kadarı, nasıl paylaştırılır?.. Beşte dördü mücâhidlere paylaştırılır, eşit olarak taksim edilir; beşte biri beytü'l-mâl-i müslimîne, yâni müslümanların hazinesine ayrılır. Uygun bir şekilde ordunun başındaki ilgililerin taksim etmesine göre beşte biri, yâni %20'si devlete; beşte dördü, yâni %80'i mücâhidlere dağıtılır.

Müslümanlar İran ordusunu yendi, İran ordusunun ganimetleri, Kisrâ'nın hazineleri, sandıklar ve sâirenin beşte dördü mücâhidler arasında taksim edildi. Yâni geri döndüğü zaman hem ecir kazanmış olarak dönecek, hem de ganimet kazanmış olarak dönecek.

Eski ümmetlerden farklı olarak, bizim ümmetimize Allah-u Teâlâ Hazretleri; “Savaşılırsa, savaştan alınan ganimeti alabilirler.” diye müsaade buyurmuş. Ganimet de Müslümanların hakkıdır. Mücâhidler ganimetleri alırlar, istedikleri yerlere sarf ederler.

Demek ki, aziz ve muhterem kardeşlerim, Allah-u Teâlâ Hazretleri mücahidleri çok seviyor. En sevaplı işlerden birisi cihaddır. Tabii bundan sevaplı iş var mı?.. Yâni cihad sevaplı ama, şu anda cihad yok, savaş yok, arada oluyor, her zaman olmuyor, insanın istediği zaman olmuyor; başka şey var mı?.. Evet cihaddan da sevaplı olan zikirdir, zikrullah, Allah'ı zikretmek... Onun da çeşitlerini zaman zaman anlatıyoruz,

kıymetini bildiriyoruz. Zikrullah cihaddan daha sevaplıdır.

Zikrullahtan da daha sevaplı olan ilim öğrenmek, ilim öğretmektir. Çünkü ilim öğrenmek, öğretmek de zikrullahtan sayılır, bir çeşit zikrullahtır, ama en sevaplısıdır, en üstünüdür. Demek ki insan ilim öğrenirse, ilim öğretirse en büyük sevaplı işi yapıyor. Kur'an okumak, namaz kılmak, Allah demek vs. gibi zikrullahın çeşitleriyle meşgul olursa, sevap kazanıyor. Cihad ederse, çok büyük sevap kazanıyor. Bir müslüman ihlâsla bu güzel amelleri yapmağa gayret etmeli!

Sevgili Akra dinleyicileri! Cihad yalnız savaş olmadığı için, savaş olmadığı zamanlarda da İslâm ve müslümanlar için çalışmak daima aklınızda olsun: “Ben İslâm’a nasıl faydalı olabilirim? Ben müslümanlara nasıl yararlı olabilirim, ne yaparsam müslüman kardeşlerime bir fayda sağlarım?..” diye gece gündüz düşünmelisiniz.

Türkiye içinde olur, Türkiye dışında olur, Somali’de olur, Bosna’da olur, Çeçenistan’da olur, Orta Asya’da olur, Kuzey Irak’ta olur, Türkiye’nin mahrumiyet bölgelerinde olur, Avrupa’da olur, Amerika’da olur, Afrika’da olur... Dünyanın her yerinde müslümanlar var.

Benim de konuşmamın başında söylediğim gibi, el-hamdü lillâh ben burada hiç sıkıntı çekmiyorum. Geçen hafta açtığım kitaptan okumuştum; “Peygamber SAS Efendimiz’in kapısında yirmi tane genç hizmetinde beklermiş,

nöbet tutarmış.” diye. Şimdi Türkiye’den bana telefonlar gelmeğe başladı, Allah râzı olsun benim kıymetli kardeşlerim, ihvânım:

“—Hocam biz de gelelim, orada nöbet tutalım!” filân diye bizi aradılar.

Ben diyorum ki: El-hamdü lillâh buradaki kardeşlerimiz beni yalnız bırakmıyorlar. Onlar beni yardımcısız, yalnız sanıyorlar. Halbuki biz burada bir takım hizmetleri temelli, güzel yapalım diye bulunuyoruz. El-hamdü lillâh arkadaşlarımız da var. Allah yardımcısız, arkadaşsız bırakmıyor.

Zaten müslümanlar her tarafta var. Yâni İslâm ülkesi gibi, sokakta yürüdüğünüz zaman bakıyorsunuz, Hacı Baba Kebapçısı... Zâten umûmiyetle kebabçılar, sebzeciler bizim kardeşlerimizin elinde. Hangi şehre girerseniz mutlaka döner kebabçılar bizim kardeşlerimizdendir.

Demek ki, her yerde var. Dünyanın her yerinde müslüman olduğuna göre, İslâm için cihad, müslümanlar için de çalışma yapmak imkânı vardır. En önemli yerlerden birisi kendi ülkelerimizdir. Ama bir önemli yer de, müslümanların çok yoğun olarak bulunduğu yerlerdir; Almanya gibi, Fransa gibi, Amerika gibi yerlerde İslâm’ın, müslümanların faydasına güzel çalışmalar yapmak lâzım!..

b. Sıla-i Rahim

Peygamber Efendimiz’in bize işaret buyurduğu bu çalışmalardan, bu güzel bilgilerden

sonra, ikinci hadis-i şerife geçmek istiyorum. Taberânî'nin rivâyet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:²

مَا مِنْ ذَنْبٍ أَجْدَرُ أَنْ يُعَجَّلَ اللَّهُ تَعَالَى لِصَاحِبِهِ
الْعُقُوبَةَ فِي الدُّنْيَا مَعَ مَا يَدَّخِرُهُ لَهُ فِي الْآخِرَةِ
مِنْ قَطِيعَةِ الرَّحِمِ وَالْخِيَانَةِ وَالْكَذِبِ وَإِنَّ
أَعْجَلَ الطَّاعَةِ ثَوَابًا لَصِلَةُ الرَّحِمِ حَتَّى أَنْ أَهْلَ
الْبَيْتِ لَيَكُونُوا فَجْرَةً فَتَنُّوا أَمْوَالَهُمْ وَ يَكْثُرُ
عَدَدُهُمْ إِذَا تَوَاصَلُوا

(طب. عن أبي بكر)

ME. 1062 (Mâ min zenbin ecderu en yuaccila'llàhu teâlâ li- sâhibihi'l-ukùbete fi'd-dünyâ, mea mâ yeddehiruhû lehû fi'l- âhireti, min katîati'r-rahimi, ve'l-hıyâneti, ve'l-kezibi; ve inne a'cele't-tàati sevâben lesılati'r-rahimi, hattâ inne ehle'l-beyti leyekünûne feceraten, fetenmû emvâlühüm, ve yeksüru adedühüm, izâ tevâsalû.)

² Kısmen: Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.54, no:4256; Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.51, no:2435; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.255, no:4201; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.200, no:455; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.388, no:3359; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.118, no:880; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.V, s.285, no:6670; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.X, s.234, no:20871; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.24, no:29; Abdullah ibn-i Mübârek, *Müsned*, c.I, s.16, no:15; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.24, no:1095; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.368, no:6986; *Mecmau'z-Zevâid*, c.VIII, s.278, no:13456; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.156, no:20453.

Bu hadis-i şerifin ana konusu sıla-ı rahim, yâni akrabalar ile bağlantıları tatlı, sevgili, muhabbetli tutmak konusundadır, ama içinde başka bilgiler de var... Sevgili Akra dinleyicileri, şimdi bu hadis-i şerifin kelime kelime açıklanmasına geçelim. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

(Mâ min zenbin ecderu en yuaccila'llàhu teâlâ li-sâhibihi'l- ukûbete fi'd-dünyâ mea mâ yeddehiruhû lehû fi'l-âhireti min katîati'r-rahimi) Ana cümle, *(Mâ min zenbin ecderu en yuaccila'llàhu teâlâ min katîati'r-rahimi)*'dir, arada ilâve bilgiler var. Bu kelimeler şöyle demek oluyor: “Hiç bir günah yoktur ki, Allah onun cezâsını çarçabuk, hemen vermesin... Günahkârın katîati'r-rahim, yâni sıla-ı rahimi kesmesinden cezâsını daha çabuk verdiği, vermeye müstehak olduğu günah yoktur. Birincisi, bu katîati'r-rahim; *(ve'l-hıyâneti)* ikincisi hıyanet; *(ve'l-kezip)* üçüncüsü yalancılık...”

Bu cümlelerden anlıyoruz ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri kul günah işlediği zaman hemen cezâsını verebilir ama, tehirli veriyor, yâni biraz müddet tanıyor. Tehirli vermesi bilmediğinden, unuttuğundan, ihmal ettiğinden değildir. “Belki kul tevbe eder.” diye rahmetindedir. Kul günah işledi, içki içti, zina etti, kumar oynadı, haram yedi:

“—Bak Allah bana cezâyı hâlâ vermedi.” diye heveslenmesin!

Cezâsı gelir de, belki tevbe eder diye, veyahut bir başka hikmetli sebepten dolayı, Allah-u Teâlâ Hazretleri birden başına yıldırımlar yağdırmamış olabiliyor ama, Allah bazı günahları da hızlı cezâlandırır.

Bu hadis-i şeriften anlıyoruz ki, hızlı cezâlandırılmağa en uygun günah, en hızlı cezâlandırılan günahlar bunlarmış. Yâni, (*katîati'r-rahim*) akrabalık alâkalarını kesmek, bu çok büyük günah; bir... (*Ve'l-hıyâneh*) Hâinlik; iki... (*Ve'l-kezib*) Yalancılık; üç... Bu üçünün cezâsı çok çabuk gelirmiş. Nasıl?.. (*Fi'd-dünyâ*) Dünyada gelirmiş.

Akrabalarla bağlantıyı kesen, hıyânet eden, hâinlik yapan, yalan söyleyen bir insanın cezâsı dünyada gelirmiş ama; (*me'a mâ yeddehiruhû fi'l-âhireti*) ahirette de ne cezâ verilecekse, o da silinmeden... O da verilecek. Allah dünyada da cezâ veriyor, ahirette de verecek. Ahiretteki verdiği ilâveten, ondan bir şey eksilmeden, o cezâ, o belâ kalkmadan, dünyada da en hızlı şekilde bu günahları işleyenlerin cezâlarını verirmiş. Bunlar ne imiş:

1. (*Katîati'r-rahim*) “Akrabalık bağlarını kesmek.” İnsanın akrabası vardır, teyzesi vardır, dayısı vardır, amcası vardır, kardeşi vardır, babası vardır, oğlu vardır, torunu vardır... İnsanlar birbirleriyle evlilik veya kan bağıyla bağlıdırlar. Bunlara, eğer kan bağıyla bağlılarsa, *karâbet* deniliyor; evlilik yoluyla bir bağlantı kuruluyorsa, *sihriyyet* deniliyor. Yâni bir gelin alıyorsunuz, tâ başka bir şehirden, hiç kan bağı

yok; ama o gelini aldığınız zaman, o tarafla bir alâka kuruluyor. Buna *sıhriyyet* deniliyor, düğünle olan, evlilikle olan bir bağlantı...

Ama bir de *karâbet* var, insanın dayısı, amcası; dayısı annesinin kardeşidir, amcası babasının kardeşidir, onun çocuğu filân... Bu bir kan bağıdır, yâni evlilik olmasa bile insanın doğumdan, mensub olduğu ailenin bir parçası olması dolayısıyla, mevcut olan bir bağlılıktır.

İslâm bu bağlılıklara riâyet etmeyi, böyle bağlarla bağlı olduğumuz akrabalarımızla güzel ilişkilerle ilişkilerimizi sürdürmemizi emrediyor. Gideceğiz, ziyaret edeceğiz, halini hatırını soracağız. İhtiyâcı varsa yardımcı olmağa çalışacağız, muhtaçsa para vereceğiz.

Hattâ insanın zekâtlarını mümkünse ilk önce yakınlarına, yakın akrabalarından fakirlere vermesi lâzım ki, önce onları kurtarmış olsun. Çünkü, onları en çok o bilir, o yardım edebilir. Başkası kendi yakınına yardım eder. Bu da kendi yakınına yardım yapacak. Yâni maddî yardım, manevî yardım, gönül yardımı, destek olmak, hizmet etmek tarzında yardım yapacak.

Bir insan bunu keserse; teyzesiyle konuşmuyor, bir taraf konuşmak istiyor da öteki taraf burnunu havaya kaldırıyor, kabul etmiyor, red ediyor. Kabul etmeyen cezâyı yer, o alâkayı kesmiş olur. Birisi tekrar tekrar gidiyor, “Barışalım!” diyor. Allah rızâsı için, sevabını bildiği için veya alâkayı kesmenin günahından korktuğu için kesmemek istiyor, ama öbür taraf kabul etmiyor, elinin tersiyle itiyor. O zaman iten günaha girer.

Demek ki, bağları koparmak fenâ, Allah bunun cezâsını çok acele verir, dünyada verir; ahirette vereceğini kaldırmamak şartıyla... Hem dünyada hızlı bir şekilde verir, hem de ahirette verir. Bu bir... Demek ki, akrabalarla bağılılığı iyi sürdürmeye gayret edeceğiz...

2. (*Ve'l-hıyâneh*) “Hâinlik.” Hıyânet nedir? Eminliğin, emniyetli oluşun zıddıdır. Bir insan bir kimseye güvenir de bir şeyi emânet olarak verirse, o da onu iyi korursa, bu insan emin kimsedir. Bir kimse bir kimseye güvenirse, bir şey emânet ederse; canını, malını, sözünü, namusunu, sırrını, neyse bir şeyi emânet ederse; o da emâneti korumaz, yayar, dağıtır veyahut vermez, yok eder veya üstüne oturur, iç ederse; o zaman buna hâin denir, emânete hıyânet etti denilir.

Bir de bazıları yanlışlıkla *ihanet* kelimesini kullanıyor, ihanet yanlışdır. *İhanet*; heyyin görmek, hafife almak demektir.

وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

(النور: ١٥)

(*Ve tahsebûnehû heyyinen ve hüve inde'llâhi azîm*) “Şu günahı hafif görüyorsunuz ama Allah indinde bu büyük bir günahdır.” (Nur, 24/15) diye Kur'an-ı Kerim'de geçiyor.

İhânet; basit görmek, önemsememektir. Millet ihânet diyor.

Meselâ diyor ki:

“—Koca, karısına ihanet etti.”

“Hıyanet etti.” demesi lâzım! İhanet etmek; hor görmek, hakir görmek önemsememek demek... Halbuki, karısını aldatmış, yâni evliliğine sadık olmamış, hıyânet etmiş demesi lâzım. Bu dil bilgisi kuralını da hatırlatalım!

Allah hıyâneti sevmez; emâneti, yâni emin oluşu, emniyeti, güvenilirliği sever. Güvenilir olmamayı sevmez, veya güvenildiği zaman güveni boşa çıkartmayı sevmez.

Adam güvenmiş, para vermiş:

“—Al sana şu kadar para veriyorum, askerden dönünce alacağım.” demiş.

Askerden dönünce:

“—Ver benim paramı!” diyor.

“—Yok, ben senden para almadım.”

Emânet gitti, üstüne oturdu, yâni inkâr ediyor, reddediyor, hıyânet ediyor. Meselâ askerlikte de hıyanet diyoruz; askerî sırları götürüyor düşman düşmana veriyor. Halbuki vermemesi lâzım, hıyânet... Hıyânetin de cezâsı çok büyük. Yâni, bir insan emin olmaz da hâin olursa, güvenilirliği yitirirse, güvenilirliğe aykırı iş yaparsa; onun da cezâsı Allah tarafından hem dünyada çok hızlı bir şekilde gelir, başında patlar. Ahirette de yine ne cezâsı gelecekse, o da durur, ahirette başına gelir. Hıyanet de çok kötüdür.

O halde müslümanlar ne yapmalı?... Akrabalarıyla bağlarını devam ettirmeli, bağları koparmamalı, hâinlik de yapmamalı, güvenilir, emin olmalı...

3. (Ve'l-kezib) “Yalan.” Allah yalanı da sevmez.

Mü'min yalancı da değildir, dosdoğrudur, sapasağlamdır, doğru sözlü, doğru özlüdür. Dilinden söylediği söz doğrudur, yalan şahitlik yapmaz, yalandan, kandırarak şaka bile yapmaz.

“—Bir nisan şakası” diyorlar, yalanı karşında söylüyor, söylüyor, ondan sonra da gülüyor, “Nisan bir!” diyor. İslâm’da yalanla şaka olmaz. Yalan söyleyerek şaka İslâm’a uygun olmaz. Yalanın şakası bile doğru değildir. Dosdoğru olması lâzım, doğru söz söylemesi lâzım, yalan söylememesi lâzım...

Bu hadis-i şeriften üç kötü huyu öğreniyoruz: Akrabalarla bağları koparmak kötü; güvenilir insan olmamak, hâin olmak kötü; yalancı olmak kötü... O halde bunlardan şu çıkıyor: Müslüman akrabalarla bağları sürdüren bir insandır, emin bir insandır, hâin değildir, güvenilir insandır, doğru sözlü bir insandır.

Peygamber Efendimiz yine bu konuda devam buyuruyor:

(Ve inne a’celet-tâati sevâben lesılatür-rahim)
“Allah’ın sevabını en hızlı verdiği, mükâfatını en çabuk verdiği ibadet, sevaplı iş, ibadet ve taatlerin Allah tarafından sevabı en hızlı verileni; ‘Al kulum, mâdem öyle yaptın...’ diye çarçabuk hemen mükâfatını verdiği, en sevaplı olan da sıla-i rahimdir.” Akrabalar ile bağları sürdürmek, ziyaretleri yapmak, yardımları yapmak, hizmetleri yapmak, para pul vermek gerekiyorsa vermek, her yönden destekçi olmak sıla-i rahimdir. Bu da sevabı en hızlı kazanılan, mükâfatına en çabuk nâil olunan güzel şeydir.

Demek ki, biz sıla-i rahim yapan müslümanlar olacağız, akrabalarımızı gözeteceğiz, maddeten ve mâlen ve ziyâreten; ziyâret olarak da ziyaret edeceğiz, yardım olarak da yardım edeceğiz, malî yönden de destek olacağız.

Efendimiz misal veriyor: (*Hattâ inne ehle'l-beyti leyekûnûne feceraten*) “Bazen dünyada görülebilir; bir evin ahâlisi fâcir kimseler olurlar, yâni günahkâr, ibadetleri kusurlu, müslümanlıkları sakat olur, fâcir kimseler olurlar. (*Fetenmû emvâlühüm*) Fakat bakarsın malları artar, koyunları kuzuları doğurur, mahsulleri bol olur, malları artar; (*ve yeksürü adedühüm*) evlâd ü iyalleri, kavm ü kabileleri genişler, kuvvetlenir...”

Araplarda mal çokluğu ve kabilenin kalabalıklığı önemliydi, Efendimiz o iki yönü söylüyor. Mal dediği; deve, koyun, kuzu... vs.dir. Bunlar doğum yoluyla çoğaldığı zaman sevinirlerdi. Bir de kabilesi büyükse: “Ohoo, bizim kabilemiz beş bin kişi, on bin kişi...” filân diye iftihar ederdi. Bu kabile kalabalık diye, okabileden bir kimseye öteki kabileden kimse dokunamazdı.

Yâni, bir aile fâcir olduğu halde malları artar, sayıları çoğalır. Halbuki fâcir, bu işler olmaması lazımdı. Neden oldu?.. (*İzâ tevâsalû*) “Sıla-ı rahim yapınca, birbirleriyle sımsıkı bağlarla bağlı olunca, Allah onlara da mal bolluğu, adet çokluğu veriyor.” Demek ki onlara bile fayda veriyor. Yâni ibadet eden insanlar olamadıkları halde, kusurlu müslüman oldukları halde sıla-i rahim yaptıkları için, sıla-i rahimin mükâfatını onlar bile görebiliyorlar.

Tabii sıla-i rahimini, akrabalara bağlarını güzel sürdürmeyi müslüman yaparsa, o daha büyük mükâfat alacak demektir. Yâni, “Allah fasıka, facire, günahkâra bile sıla-i rahim yapınca mükâfatını verdiği göre, müslümana haydi haydi daha çok verecek.” diye, Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri onun için söylemiş oluyor.

İkinci hadis-i şerif bu... Demek ki sıla-i rahim yapacağız, hain olmayacağız, güvenilir olacağız, yalan söylemeyeceğiz... Bileceğiz ki sıla-ı rahim yaptığı zaman insanın ömrü uzar, malı çoğalır, her işi iyi duruma gelir, mükâfata nâil olur.

c. Yöneticilerin Hesabı

Okuduğum hadis-i şerifler üç olsun diye, bir hadis-i şerifi daha size okumak istiyorum. Bu üçüncü, sonuncu hadis-i şerif. Ebû Hüreyre RA’dan, Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

مَا مِنْ أَحَدٍ يُؤَمِّرُ عَلَى عَشْرَةٍ فَصَاعِدًا إِلَّا
جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الْأَصْفَادِ وَالْأَغْلَالِ

(ك. عن أبي هريرة)

ME. 1055 (Mâ min ehadin yüemmeru alâ aşeretin fesàiden) “Hiç bir kişi yoktur ki, on kişiye veya daha fazlaya emir, komutan, başkan, müdür tâyin edilmiş olsun da, (*illâ câe yevme’l-kıyâmeti fi’l-asfâdi ve’l-ağlâl.*) mahşer yerine elleri, ayakları zincirlere bağlanmış, bukağılarla

³ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.100, no:7009; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VI, s.36, no:14677; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XIX, s.111, no:20328.

bukağılanmış, kelepçelerle kelepçelenmiş olarak gelmiş olmasın. Yâni on kişiye ve daha fazlaya emir olan kimse, mahşer yerine mutlaka kelepçeli, zincirli gelir.”

Yâni adam emir oldu, müdür oldu, nâhiye müdürü oldu, kaymakam oldu, vâli oldu, komutan oldu, reısicumhur oldu, milletvekili oldu, bir şey oldu... İlle mahşer yerine zincirli geliyor. Sonra ne olur?.. Sorguya çekilir. Yâni, “Bu vazifeyi güzel yaptı mı, yapmadı mı?” diye sorguya çekilir, onu başka hadis-i şeriflerden biliyoruz. Mahşer yerinde sorguya çekilir.

Ümmetle ilgili, toplumla ilgili, kendisine yüklenmiş resmî vazifeyi güzel yapmışsa, kelepçeler çözülür, zincirler açılır:

“—Sen suçsuzmuşsun, kurtuldun!” diye bukağılar, boynuna, ayaklarına, bileklerine takılmış halkalar çözülür, kurtulur.

Amma vazifeyi güzel yapmamışsa, o zaman zincir üstüne zincir, kelepçe üstüne kelepçe, bukağı üstüne bukağı vurulur. Demirden zincirlerle şakır şakır, mahkûmlar gibi her tarafı bağlanarak cehenneme atılır.

Bu hususta başka hadis-i şerifler de var, Ma’kıl ibn-i Yesâr el- Müzenî’den Buhârî ve Müslim rivâyet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁴

مَا مِنْ وَاٰلٍ يَلِي رَعِيَّةً مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ فَيَمُوْتُ
وَهُوَ غَاشٌّ لَهُمْ اِلَّا حَرَّمَ اللهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ
(خ. عن معقل بن يسار المزني)

ME. 1066 (*Mâ min vâlin yelî raiyyeten mine'l-müslimîn*) “Hiç bir vâli yoktur ki, yâni hiç bir resmî görevi yüklenmiş, görevli yoktur ki...” Vâli ilde vilâyete, reislik eden kimse demek değildir; *emir* demektir, bir resmî işi görevi yüklenmiş kişi demektir.

“Müslümanlardan bir grup raiyenin, ahâlinin üstüne tâyin edilmiş bir görevli yoktur ki, (*feyemûtu ve hüve ğaşşun lehüm*) onlara hıyanet ederek, onları aldatarak ölmüş olsun da, (*illâ harrama'llàhu aleyhi'l-cenneh*) Allah ona cenneti haram etmesin... Yâni bir göreve getirilmiş de müslümanlara hıyanet etmişse, Allah o kimseye cenneti haram kılar, o kimse cennete giremez.”

Yine aynı râvîden başka bir rivâyet de şöyle:⁵

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.VI, s.2614, Ahkâm 97/8, no:6732; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.343, no:203; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.346, no:4495; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XX, s.201, no:455; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.VI, s.13, no:7362; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.161, no:16416; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.417, no:2796; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.387, no:7045; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.22, no:805; İbn-i Zenceveyh, *el-Emvâl*, c.I, s.6, no:4; Ma'kûl ibn-i Yesâr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.25, no:14685; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.218, no:20606.

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.VI, s.2614, no:6731; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.91, no:163; Ma'kûl ibn-i Yesâr RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXV, s.375; Abdurrahman ibn-i Semre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.33, no:14726; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.197, no:20555.

مَا مِنْ عَبْدٍ اسْتَرْعَاهُ اللَّهُ رَعِيَّةً فَلَمْ
يَحْطَهَا بِنَصِيحَةٍ إِلَّا لَمْ يَجِدْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ

(بخ. عن معقل بن يسار)

ME. 1068 (*Mâ min abdini'ster'àhu'llàhu raiyyeten, felem yehuthâ bi-nasîhatin, illâ lem yecid râihate'l-cenneh*) “Allah bir kimseyi bir grup müslümanın başına bir resmî görevle getirmiş de, o da onlara samîmîyetle hizmete sarılmamışsa, cennetin kokusunu bile koklayamaz!”

Demek ki, resmî görevi alanların Allah'tan korkup, tir tir titremesi ve vazifeyi güzel yapmağa çalışması lâzım! Müslüman bile olsa, öyle yapmadığı zaman ne kadar cezalara çarptırılıyor. Bir de müslüman değilse, dışı müslüman içi kâfirse, münafıksa; tabii o zaman hali doğrudan doğruya daha beter, kesin olarak fenâ...

Tabii herkes dünyevî bakımdan mevkii makamı istiyor, hattâ tâlip oluyor. Aracılar, kartvizitler filân temin etmeye çalışıyor.

Falancadan kart getiriyor, filancadan yazı getirtiyor, kendisini bir yere tâyin ettirmeye çalışıyor. Halbuki İslâm'da bu doğru değil... Bu işler veballî işler, bir insan böyle bir makama geldi mi sorumluluk yüklenmiş oluyor. Ondan sonra da onun hesâbı var, o hesabı düşünmesi lâzım, tir tir titremesi lâzım!

Hazret-i Ömer RA, “Ah!” dermiş ağlarmış;

“–Yâ Ömer, keşke annen seni doğurmasaydı, yâni dünyaya gelmeseydin, keşke insan olmasaydın, çayırlarda biten ot olsaydın da bu sorumlulukları yüklenmeseydin!..” dermiş.

Devletin başına halife-i müslimîn oldu, diyarlar fethedildi, herkes karşısında el pençe dîvan duruyor, ama sorumluluğu bildiği için, cennetlik olduğu için, mübarek insan olduğu için, o öyle dermiş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, cümlemize bu imanın şuurunu ihsân eylesin, sorumluluk duygusuna sahip eylesin... Ahirette hesaba çekileceğimizi unutturmasın... O hesabı yüz akıyla vermemize sebep olacak şekilde yaşamayı ve güzel işler yapmayı cümlemize nasib eylesin... Herhangi bir şekilde, herhangi bir göreve istemese de çağırılmış, davet edilmiş olan, o görevin başında bulunan kimselere de yardım eylesin... Hakkı hak olarak görmelerini nasib eylesin, onu uygulamalarını nasib eylesin... Bâtılı bâtil olarak görüp, ondan sakınıp, korunmalarını nasib eylesin...

Allah’ın sevmediği işleri yaptırmasın, şeytana uydurmasın, ahiretlerini berbat ettirmesin, cenneti kendilerine haram kıldırmasın... Güzel işler yapıp da, Allah’ın rızâsını kazanıp, müslümanların da duasını almayı nasib eylesin...

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi dinî bilgileri iyi bilen, İslâm’da bilgi sahibi, uyanık müslüman eylesin... İnsan uyanık müslüman olmadı mı,

anasından babasından gelme nüfus kâğıdı müslümanlığı fayda etmeyebilir. Çünkü yanlış işler yapar, bu incelikleri bilmez, bilmediği için de sorumluluklar, veballer yüklenir, ahireti de, dünyası da mahvolur. Bak dünyada da insan, sıla-i rahim yapmadığı zaman bile ne kadar hızlı cezâ geliyor, nice cezâlara uğrayabiliyor.

Onun için, ben acizâne kardeşiniz olarak sizlere tavsiye ediyorum: Önce kütüphanenizdeki hadis kitaplarını okumaktan başlayın, lütfen hemen mümkünse bu konuşmamı duyduğunuz andan itibaren kütüphanenizdeki hadis kitaplarını okumaya, besmeleyi çekip girişin! Çoluk çocuğunuzla hadisleri okuyun! Hadisleri okumak ve anlamak kolay... İslâm'ı hadisler yoluyla çok sağlam öğrenirsiniz, çok kısa zamanda hakîkatli bir âlim olursunuz.

Ahmed Ziyâüddîn-i Gümüşhânevî hocamız, *Râmûzü'l-Ehâdis* kitabını tertip etmiş olan şeyhimiz, büyük alim, geçen asrın en büyük hadis âlimlerinden birisiydi. Kitabının mukaddimesinde:

“—Bu kitabı tekrar tekrar okur da devrederseniz, bu kitabı öğrendiğiniz zaman, kısa zamanda hakîkatli bir alim olursunuz.” diyor, bu ifadeyi kullanıyor.

Çok hoşuma gidiyor. “Hakîkatli, yâni gerçekleri kavrayan bir alim olursunuz.” diyor. Tabii, insan gerçekleri kavrayamadığı zaman ne olur?.. Sonunda pişman olur. Ömrü biter, arkaya baktığı zaman bir sürü pişmanlıklar görür.

Ömrüne şöyle bir baktığı zaman, şairin dediği gibi:⁶

*Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş renkli bir yığın yaprak
Ve bir zaman bakacaksın semâya, ağlayarak...*

Semâya ağlaya ağlaya bakmanın faydası yoktur. Ömür yaprakları önüne yığılmış, sonbahar hüznü kalbine çökmüş:

“—Vah ömrü boş geçirdim, tüh yazık oldu... Hay Allah, İslâm’ı bilemedim, Allah’ın rızâsına uygun yaşayamadım, yazık oldu...” filân demek yerine, İslâm’ı öğrenip müslümanca yaşamak, Allah’ın rızâsını kazanıp, bir gül bahçesine girercesine, *râdiyeten merdiyyeten* Allah’ın cennetine girenlerden olmak daha iyi...

Buna çalışmak lâzım, çalışmadan olmaz. Buna çalışın! Çoluk çocuğunuz da bu duruma gelsin diye, İslâmî bakımdan bilgili yetiştirin, hadisleri öğretin, hadis kitaplarını okuyun, oradan başlayın!.. Kitaplar çoksa da şaşırmayın; eğer kütüphanenizde *Riyâzu’s- Sâlihîn* varsa,

⁶ Ahmed Haşim’e ait şiirin tamamı şöyle:

*Ağır, ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semâya, ağlayarak...*

*Sular sarardı... yüzün perde perde solmakta,
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...*

*Eğilmiş arza, kanar, muttasıl kanar güller;
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller,
Sular mı yandı? Neden tunca benziyor mermer?*

*Bu bir lisân-ı hafîdir ki ruha dolmakta,
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...*

Diyanet'in neşrettiği güzel bir sahih hadis kitabıdır; *Riyâzu's-Sâlihîn*'den başlayın! Onu bir devredin, ondan sonra daha genişleri okursunuz.

Böylece İslâm'ı öğrenir, sonunda her hareketinizi Allah'ın rızâsına uygun yapmağa muvaffak olursunuz, incelikleri bilirsiniz, yanılmazsınız, şaşırırmazsınız. Abuk sabuk hurâfelere, bâtıllara, yıldız fallarına, yalan yanlış şeylere inanıp, kanıp da suçlu olarak, yüzü kara olarak Allah'ın huzuruna varmazsınız.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümleğiniz, cümlemizin yardımcısı olsun...Cumalarınız mübarek olsun...

Bizleri duadan unutmayın! Allah iki cihanda cümlelerinizi aziz eylesin...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

22. 08.1997 - Wuppertal / ALMANYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

